

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio Vltima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

corpoream: qua de re dubitare (videtur Origenes dubitasse Dialog. 3. de Christo homine) vt censet, non philosophicum nec Catholicum est, sed delirium sequi recentiorum Rabbinoꝝ philosophicum non esse norunt omnes philosophi, & optime probat Tosta, q. 11. in Exod. c. 7. Catholicum non esse confirmat S. S. Tobia 12. ver. 23. Rabbinicum esse patet ex Auoth Natali, vbi homo demens, scribit dæmonestria cū hominibus habere communia, edere ac bibere, venere vti & prole gignere, & mortales esse. Quis nō rideat hæc hodie etiam inculcari ab homine Caluinista; cui Tobia liber non est Sacrosanctus? cum itaque loqui sit actio vitalis, sequitur loqui cū videntur dæmones, non loqui proprie, & vitali actione, sed producendo sonū in aere humanæ voci similem & adstantium auribus insonantem, vt notat Gregoras: ad eum ferme modū, quo quis artificiose quopiā instrumēto; puta tibia vel tuba; sonum vocis humanæ exprimat: vel quo modo cauæ valles exceptam ac repercussam vocem articulate admodum recipiunt: vel, vt crispī numeratione pectinis, organa pneumatica in varios accentus ac tonos solum discriminant, *lege si lubet Tostatium in d. c. 7. q. 15.* Sermonem vt plurimum vtūt, quo regionis illius incolæ, vt Pfallus tradidit. Sed (quod notandum, nam & hinc fucum queas deprehendere) vtūt voce stridula, tubibilante, confusa, obscura, debili, pusilla, & quasi ex dolio, vel per testam rimosam; docent hoc Sagarum confessiones plurimæ, apud Remigium g. Potest autem diabolus, quando in assumpto corpore apparet, videri: & quando loquitur, audiri, à quibus tantum vult, ceteros vero latere. Idque naturaliter. Si nempe quoad nonnullos, & non quoad alios ex parte organi, vel

A obiecti adferat aliquando impedimētum, vt si medium impediatur ita, vt per illud species ad oculum vel auditum non perferantur, vel si ipsas similitudines, prohibeat, vel quos latere vult, in extasim rapiat; ad alios vero, à quibus audiri & videri vult, fiat simulachra & sonos libere commutare, & imaginationem eorum ad alia nulla abducatur,

SECTIO VLTIMA.

Recurre denique, vt dæmones nobis appareant, vel, vt defunctorum animas nobis representent (quod illi facere reuera nequeunt) nullo modo licet, immo mortale est peccatum. Nam, vt focios vocare non possumus; quibuscumque omnis familiaritas nobis est interdicta; docent D.

C August. 1. & D Thom. Non vult Apostolus. *Nos socios fieri dæmoniorum & Amice ab illis & precario petere, vel recipere; est in aduersarij castra se recipere, & transfugere à Christi Ecclesia.* Per modum imperij & compulsionis non possumus eos adigere, nisi quatenus sumus ad hoc à Deo delegati per exorcisticam dignitatem, in cuius exercitio diuinum imperium operatur. Denique etiam si liceret, stultum id foret: quia nihil à dæmone expectandum boni vel utilitatis: nihil boni cōfert in homines, nisi matori permixtū malo; nihil docet, nisi mere curiosum & fatidicū obsequitur, nisi vt perdat, & æterno exitio inuolutos diræ suæ subdat tyrannidi. Ex his apparitionibus dæmonum oriri posset alicui dubium, Cur illi antiquis patribus visibiles apparuerint adeo frequenter, nobis hodie non iten? Hanc quæstionem olim S. C. Iohannes Brigintonius proposuit S. Guilhelmo Shlegtholmenli, qui respondit; *Antiquorum patrū animo non sal-*

Alber. & Rich. in 2 d. 8. Angl. q. vnc. de dæmon. ar. 4. dub. vlt. Ananias d. li. 3. & alij.

lib. 2. de doctrin. Christiana c. 23. & Tho. 2. 2. q. 90. art. 1. Corin 10. v. 20.

vide Tyrtæum lib. 1. cap. 15.

lax splendor & inanis gloria, sed diuina gratia illustrat. Itaque facile illi fraudulentas inimici machinationes peruidentes seu pugiles inuicti, illum fortiter expugnant. Quod ille superbus non ferens, distulima tentationum certamina illis obijciat, monstrosas formas, & terribilissimos impetus ei ingerens, ut vi illos protruderet in peccata. Nos vero, qui facile ei obedimus, occultis tentationum iaculis, cito prostermit, etiamsi nullam nobis terram speciem representet.] Hactenus illius temporis scriptor, apud Surium Octob. 10. Addo, tum id Deum permisisse, quia minus periculi ab illusione imminabat.

QVÆSTIO XXIX.

Andiabolus possit facere ut homo vere resurgat?

Hmpedocles apud Laërt. libro octauo, & cæteri magi, contendunt esse quasdam herbas, quibus mortui ad vitam reuocantur. Xanthus historicus narrat herba Bali, Tillonem quendam & draconem vitæ restitutos; & Iuba refert Arabicam quadam herba suscitatum alium. Sed Archimagus nostri temporis censet, de homine, non posse id demonem; de cæteris animantibus, posse. Sic enim naturaliter muscas submersas reuiuifcere, si in cineribus tepidis ponantur; apes similiter, si succo nepetæ perfundantur: anguillas defectu aquæ mortuas, si integræ iniiciantur in acetum, & permisceatur sanguis vulturis, & subito recordantur: intra paucos dies oēs vitæ reddi: Pellicanum pullos mortuos, proprio sanguine, ad vitam reuocare: Leunculum quoque defunctum voce & spiritu parentis resuscitari: idem mustelæ iuris esse in catulos. De pellicano & Leone, scio veteres mul-

Atos graues auctores consentire. Viciclinum, autem paruulam vocant resuscitatum Indi, quia putant hyeme emori, vere suscitari, ut tradit Fran. Comara, c. 23. His. Mexicana. sed bonâ cum illorum venia.

I. Conseo, quæ ex putrefactione quoque nascuntur animalia, ea posse cum vitam amiserint, naturalibus remedijs a demone viuificari.] quia nouit vim caloris putredinalis, & cetera ad hoc requisita.

B. Notandum tamen, non fore hoc idem animal numero, quia licet materia possit adhuc esse eadem: si corrupta nondum erat: tamen anima, quæ ex eius potentia educetur, de nouo, non erit eadem cum ea numero, quæ perierat. Soliusque Dei est priuilegium posse, quod perijt, iterum idem numero reproducere: quam sententiam ceterorum, dissentiente Scoto, veriolem puto. Scotusenim & Richard. censent etiam per naturales causas id fieri nonnunquam posse. Contra Dur. & Marfil. neque Deum id facere posse b Scotum refellunt recentiores, & merito, cum à priuatione ad habitum non sit possibilis regressus iuxta Aristotel. 5. Physic. & 2. de gener. D. Dionys. (c. 6. de diu nom.)

C. Ambros. Laët. & alij Patres, semper de hac re, ut de vero miraculo, loquuntur. Durandum iisdem Sorus, Sonci. Suar. & alij citati, tam copiose & fortiter refellunt: ut qui eum adhuc defendere nitatur: is peruicacia, & temeritatis notam certe nequeat effugere. Hinc vltimus infero, cum resurrectio requirat numericam identitatem rei resurgentis, tum quo ad formam, tum quo ad materiam earumque vnionem: eandem saltem specificant: solum Hominem proprie dici resurgere, huius enim solius, quia immortalis, eandem perdurat forma: cetera animalia si quando viuificentur, improprie

dicuntur